

РЕШЕНИЕ

№ 684

гр. София, 10.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **7035** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.чл. 145 – 178, чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано по жалбата от А. М. Т., против устно издадена на 10.06.2013 г. заповед на длъжностно лице от Отдел „Пътна Полиция” – СДВР (полицейски орган), за преместване на паркирано пътно превозно средство – автомобил, марка „Мерцедес”, рег. [рег.номер на МПС], без знанието на неговия собственик. С жалбата е съединен и иск за обезщетение за имуществени вреди, в размер на 78 лева, представляващи заплащане за преместването на автомобила и за такса за паркинг.

Жалбоподателят и ищец се явява в съдебното производство лично и поддържа жалбата, както и искането за присъждане на имуществени вреди, но не претендира разноски за водене на делото.

Ответникът по жалбата, против устно издадената на 10.06.2013 г. заповед-длъжностно лице от Отдел „Пътна Полиция” – СДВР П. Г. П. се явява лично и оспорва жалбата, със становище за законосъобразност на заповедта.

Представените с жалбата и с административната преписка доказателства са приети по делото, след като не бяха оспорени. Други доказателства не са ангажирани от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, приема за установено следното.

На 10.06.2013 г. жалбоподателят Т. паркирала управляван от нея лек автомобил марка

„Мерцедес”, с регистрационен [рег.номер на МПС] , в [населено място], на [улица], до входа на Университета по архитектура, строителство и геодезия (предишно наименование – В.), в близост до сградата на Софийския районен съд. Според признанието на самия жалбоподател, колата била паркирана на място, „определено за хора с трайни увреждания”. Видно от Докладна записка (л. 12 от делото), изготвена от ответника П. П., в качеството му на длъжностно лице - полицай, същия ден, в 10. 15 часа той разпоредил, автомобилът да бъде „репатриран”, понеже е паркиран на място за хора с трайни увреждания и не е обозначен, съгласно чл. 18, ал. 1, т. 7 ППЗДв.П – с опознавателен знак „инвалид”. В случая терминът „репатриране”, употребен в докладната записка е използван за означаване на действието „преместване”, на т. нар. „наказателен паркинг”. С административната преписка ответникът е представил и: АУАН, от 10.06.2013 г.; издадено въз основа на акта НП № 20499/25.06.2013 г., от началник „АНД” в Отдел „Пътна Полиция” – СДВР, с което на А. Т. са наложени административни наказания, едното от които е заради процесното паркиране на място, определено за хора с трайни увреждания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената проверка за законосъобразност, излага следните мотиви по съществото на спора.

Жалбата против устно издадена на 10.06.2013 г. заповед (разпореждане) на длъжностно лице от Отдел „Пътна Полиция” - СДВР, за принудително преместване на паркирано пътно превозно средство – автомобил, марка „Мерцедес”, рег. [рег.номер на МПС] е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Частта от жалбата, която има характер на искова молба за възстановяване на имуществени вреди – 78 лева, заплатени за преместването на автомобила и за такса за паркинг се явява процесуално недопустима, понеже Съдът констатира недостатъци на същата, които не са отстранени в първото по делото заседание. Жалбоподателят не е уточнил, предвид чл. 204, ал. 2 и чл. 205 АПК, срещу кой ответник предявява иска за имуществени вреди. Отделно от това, не са представени и доказателства за претърпени имуществени вреди, макар това обстоятелство да има отношение към основателността на иска. Съдът приема, че след като жалбоподателят А. М. Т. е правоспособен адвокат е следвало да се съобрази с процесуалните изисквания на цитираните по – горе текстове от АПК, без за това да бъдат давани изрични указания. Жалбата, в частта с характер на искова молба за репарирание на имуществени вреди следва да бъде оставена без разглеждане, като процесуално недопустима за настоящото съдебно производство.

С жалбата се твърди и се поддържа в съдебно заседание незаконосъобразност на устната заповед, поради това, че: автомобилът не е бил паркиран в зоната на действие на пътен знак В-27 (забрана за престой и паркиране) и не е имало допълнително поставена табела Т-17 (табела с текст за принудително преместване), както и не е имало поставен пътен знак Д21 „инвалид”. Искането е да бъде отменена устната заповед.

Преместването, на основание чл. 171, т. 5 от Закона за движението по пътищата, на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, е определено от разпоредбата на специалния закон като принудителна административна мярка. В процесния случай волеизявлението на ответника по жалбата – полицейският орган, макар да не е обективизирано в изрично издаден писмен акт, представлява индивидуален административен акт - устно издадена заповед (разпореждане) за прилагане на ПАМ - принудително преместване,

чрез техническо средство, на паркирания от А. Т. автомобил. Разпореждането е отправено към служител на „Център за градска мобилност”, а преместването е осъществено със специално пригоден за целта товарен автомобил. Тази устна заповед непосредствено е засегнала правата на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 ЗДв.П оправомощава определени от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене, на предварително публично оповестено място, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Не се оспорва от жалбоподателя, че П. П., издал разпореждането за преместване на автомобила е бил полицейски служител и като такъв е сред кръга от лица – сержанти от структурните звена „Пътна Полиция” и „Пътен контрол”, определени със заповед на министъра. Оспорваното устно разпореждане е издадено от компетентен орган, който за случая е действал като административен орган, по смисъла на § 1, т. 1 ДР АПК.

От съдържанието на цитираната докладна записка, съставена от ответника по жалбата се установява, че МПС е било паркирано „на място за хора с трайни увреждания”. Този текст, както и текстовете: „чл. 28, ал. 2, т. 4; Д21” са написани саморъчно от автора на докладната записка, с ръкописен текст. Самата докладна записка е изготвена върху предварително подготвена форма (бланка), върху която е поставен и печатен текст (цитат): „При репатриране автомобила (ът) не е обозначен съгласно параграф 10 ЗДв.П и чл. 18, ал. 1, т. 7 от ППЗДв.П”, т.е. с опознавателен знак „инвалид”. В докладната записка е начертана и схема на разположението на проценото МПС, спрямо пътен знак Д21 „инвалид” (чл. 54 ППЗДв.П). От схемата ясно се вижда, че процесният автомобил е бил паркиран в близост до пътен знак Д21 „инвалид”, с който е било обозначено по надлежния ред, че мястото е определено за паркиране на МПС, управлявани от хора с трайни увреждания, поради което и предвид чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДв.П е забранено паркирането на други автомобили, които не са на хора с трайни увреждания (инвалиди). Жалбоподателят не твърди да е имал такова качество, а автомобилът, м. „Мерцедес”, рег. [рег.номер на МПС] не е бил обозначен с опознавателен знак „инвалид” (чл. 18, ал. 1, т. 7 ППЗДв.П). Гореизложената фактическа обстановка се установява от писмените доказателства, съставляващи административната преписка и не бе опровергана от страна на оспорващия, посредством допустимите доказателствени средства.

Съдът обаче приема, че макар жалбоподателят да е паркирал автомобила си неправилно, в нарушение на забраната по чл. 98, ал. 2, т. 4 Зв.П, издаденото от полицейския орган устно разпореждане за преместване на колата е незаконосъобразно.

Императивната норма на чл. 171, т. 5 ЗДв.П дава възможност, паркирано пътно превозно средство да бъде принудително преместено, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, но за такова преместване законът е регламентирал три отделни състава, очертаващи от обективна страна следните хипотези: а) паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; б) паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в) без табели с регистрационен

номер, поставени на определените за това места, или са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в Министерството на вътрешните работи. Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДв.П изисква наличие на мотивирана заповед само за налагането на ПАМ по т.т. 1, 2, 4 и по т. 5, б. „а” на чл. 171. В случаите на наложени принудителни мерки по б.б. „б” и „в” на чл. 171 (каквото е процесният) докладната записка, която изготвят полицейските служители съдържа, освен описание на фактическите обстоятелства и мотиви, които позволяват осъществяването на ефективен съдебен контрол за законосъобразност. Несъмнено, в процесния разглеждан случай се касае за МПС, паркирано „в нарушение на правилата за движение”, по смисъла на чл. 171, т. 5, б. „б” ЗДв.П. Доколкото общите правила на Глава втора, Раздел I ЗДв.П и конкретно чл. 6, т. 1 задължават участниците в пътното движение да се съобразяват и с пътните знаци, несъмненото нарушаване от жалбоподателя А. Т. на забраната, установена с чл. 98, ал. 2, т. 4 с.з. представлява „паркиране в нарушение на правилата за движение”. За да може обаче компетентният полицейски служител да разпорежи принудително преместване в този случай, позовавайки се на чл. 171, т. 5, б. „б”, предложение първо ЗДв.П, задължително следва да е изпълнен в цялост фактическият състав на нормата. С други думи - освен, че МПС следва да е паркирано в нарушение на правилата за движение, следва да е паркирано и на място, което да е обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Липсата на едни от елементите на фактическия състав на разпоредбата представлява пречка да бъде преместено МПС принудително, без знанието на неговия собственик. Елементарното смислово и граматическо тълкуване на т. 5, б. „б” от чл. 171 ЗДв.П не оставя съмнение, че двете материалноправни предпоставки (паркирано в нарушение правилата за движение МПС; паркирано на място, обозначено с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване) са в кумулативна връзка. Поставянето на текста: „...на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство” в началото на разпоредбата на б. „б”, след което е поставена запетая и са очертани две други хипотези сочи, че „когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението” МПС може да бъде преместено принудително, без да се държи сметка, дали на мястото има поставен „неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване”. Тълкуване в друг смисъл би означавало да бъде разширен недопустимо обхватът на правната норма. В разглеждания конкретен случай ответникът по жалбата не доказва (чл. 170, ал. 1 АПК), че на мястото, на което А. Т. е паркирала автомобила си, е бил наличен „неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване”. Такива данни не са отразени и в коментираната по – горе докладна записка. След като ответникът не твърди и не доказва автомобилът да е създавал опасност или да е правел невъзможно преминаването на другите участници в движението (чл. 171, т. 5, б. „б”, предложения второ и трето ЗДв.П), издаденото от него устно разпореждане (заповед) се явява издадено в противоречие с материалноправната разпоредба на чл. 175, т. 5, б. „б”, предл. първо от същия закон и е основание за отмяната му – чл. 146, т. 4 АПК. Паркирането на автомобила в нарушение на забраната, установена с чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДв.П е представлявало основание за налагане на административно наказание, но не и за принудително преместване.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК,

Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от А. М. Т. устно издадената на 10.06.2013 г. заповед на длъжностно лице от Отдел „Пътна Полиция” – СДВР (полицейски орган П. Г. П.), за преместване на паркирано пътно превозно средство – лек автомобил, марка „Мерцедес”, рег. [рег.номер на МПС], без знанието на неговия собственик.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, като процесуално недопустима частта от жалбата на А. М. Т., която има характер на искова молба за възстановяване на имуществени вреди – 78 лева, заплатени от нея за преместването на автомобила и за такса за паркинг.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: